

HRÁŠEK - Nedvědi

Jak v ^E mořích slunce s tmou se ztrácí
a pokřik racků šel už spát,
tak ^A utekla nám láska, jó, to se ^E stává,
a ^{F#7} najednou tě, holka, nemám ^{H7} rád.
Mám ^E dost už těch tvejch věčnejch nářků
a prožárlenejch hloupejch scén,
tak ^A někdy zase brnkni, jó, to se ^E stává,
prostě ^{H7} táhne mě to z kruhu ^E ven.

®:

Já ^E půjdu až tam na místa, kde už to znám,
pár stromů, ^A ohniště a tunel a ^E trať,
a kašlu na celej svět, v něm v tobě zas jsem se splet',
a postý ^A řeknu sobě: hloupneš, tak ^E plat'.

Jak ^E nabobtnalý klíčky hrášku
byly cíle tvý, a já chtěl víc,
já ^A předělat chtěl svět, jó, to se ^E stává,
ko ^{F#7} lik bylo nás, a stále ^{H7} nic.
Tak ^E pozdravuj ty svoje šminky, lásko,
a do zrcadla zkoušej řvát,
jó, ^A utekla nám láska, jó, to se ^E stává,
a najed ^{H7} nou tě, holka, nemám ^E rád.

®